

Bruegel: Szarka az akasztófán

*A zsoldoslovak patái szaggatta
 föld sebei lassan befornak.
 Vadvirággal hemzsegő domboldalban
 háborúból hírmondónak maradt
 bitófa meredez. Nemrég parasztok
 bollaősőrök-lyuggatta tetemét
 hintálta ágán... s akik túléltek
 az öldöklés, a járványok dübét:
 tövében most körbefogózza
 szellőduda nyekergő ritmusára
 ropják a táncot vad önkívületben,
 s míg döng, dübög a föld talpuk alatt:
 pár pillanatra legalább felejtik
 a szívben üszökként fel-felparázsló
 emlékeket: falhozvert csecsemők
 koponyareccsenését, meggyalázott
 szüzek sikolyát, mulandó hatalmát
 a nyúzó-fosztó, gőgös hódítóknak,
 felejtik a tél szemszikkasztató
 éhségét, köznapok órló robaját...*

*S hogy fokozza a fölemelő látvány
 összehatását: a kompozíció
 csúcspontjául míves gonddal a Mester
 (grimaszul a még kísértő Halálnak?)
 odapingált egy vígan billegő
 szarkát az akasztófa tetejébe,
 amint bámészan figyel a lenti
 táncolókat, s a tündöklő tavasznap
 örömeire barsányan, szívszakadtig
 cserregi-fújja a hatalmas élet
 múlhatatlan-gyönyörű himnuszát!*

Hungarus ballada Villon mesternek

„Valami szaglik Dániában.” –
(Rothad az államgépezet?)
Csipkekesztyűben, kultúráltan
működnek a piszkos kezek.
Van vigasság, ha nő a káosz,
s haveri biznisz pénzt fial.
A csóró futbat fűhöz-fához. –
A fejétől búzlik a bal.

Az áert árendába adják.
(Mit szólsz, Csokonai Vitéz?)
Lestrapált szó haza, szabadság,
ellepi lassan a penész.
Az aranytojást tojó tyúkot
bekebelezték mihamar
új urak, nekiünk csontja hullott. –
A fejétől búzlik a bal.

A szerelem üzekedés lett,
euróban is mérhető.
Nosza, élvezz, míg tart a készlet,
s a kéj árát teremtsd elő:
rabolj bankot s tartsd a pofádat,
így majd nem érhet semmi baj,
s kényeztethetsz bomba-macákat. –
A fejétől búzlik a bal.

Ajánlás:
Herceg, e furmányos világban
az élhet jól, ki lop, ki csal. –
De te ne félj, mondd hát utánam:
A fejétől búzlik a bal.